

FE MAD⁵

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

Nesnáším loučení

Přiznám se, že patřím mezi lidi, kteří nemají rádi loučení. Cíleně se mu vyhýbám a často to řeším neohlášeným odchodem. Není tomu ani teď jinak. Nejradši bych se s Vámi totiž vůbec neloučila a chtěla bych, aby festival pokračoval ještě několik dnů. Ale párkrát bez dopoledního představení. Společně jsme strávili pár veselých dnů. Vypilo se mnoho litrů kořalky a snědlo několik pytlíků chipsů. Děkuji našim milým stevardům na baru! Bouře se nám milosrdně vyhýbala, jak jen mohla. Děkuji Vám za návštěvu, během které jsem se cítila jako uprostřed rozhovoru. Šminky, potlesk maloburžoazních diváků nás provázely celou dobu. Těším se, až se budu příští rok cítit opět ve stresu, ale alespoň budu vědět, že žiju a snad mi členové DS Jiří neřeknou trhni si, Jano, až je oslovím ke spolupráci na festivalu, kterou zvládají perfektně. Návštěvu zahajuje hostitel ale ukončuje host, nezbývá mi tedy než Vám popřát pohodovou cestu domů a vidíme se na 51. ročníku divadelního festivalu!

Jana Langr, ředitelka festivalu

DÍKY

A je to za námi. Čtyři dny uplynuly jako voda. Byly dlouhé, krásné a příjemně naplněné. Doufáme, že to cítíte podobně a v příštím roce opět nebudete váhat s vyplněním přihlášky a dorazíte za námi do Poděbrad. Děkujeme Vám, že sem jezdíte. Rádi bychom poděkovali také všem, kteří nás živili, akreditovali, vozili, opíjeli, vítali, opravovali, svítili nám, usmívali se na nás, a vždy ochotně přiložili ruku k dílu. Díky a zase za rok!

Vaše redakce

ZÁSKOK Z TEAMSŮ

(vysvětlení v textu – pozn. red.)

Zaskočit za zrušené nedělní představení se uvolilo Divadlo Brod čerstvě nastudovanou hrou *Trhni si, otče!* Dramatik Peter Quilter, tak jako spousta jeho předchůdců, vrací na scénu „věčné“ téma mezigeneračních sporů. Roman Švehlík, režisér a představitel neurotického tatínka Trevora, odkrývá cestu, po jaké tento kus až do Poděbrad došel.

Autor upravil původní verzi hry, která je pro šest postav, na míru pražskému Ungeltu a nechal v ní jen tři role.

A to docela nedávno. Jak se vám podařilo získat práva?

Text jsem našel k dispozici v Aura-Pontu v elektronické podobě. Brali jsme to tak, že když tam je, budou k dispozici i práva. Ale když jsme je začali v polovičce zkoušení zařizovat, zjistili jsme, že Ungelt má exkluzivitu. Bylo nám líto zahodit, co jsme měli za sebou, a nakonec jsme si vyjednali, že nám pan Milan Hein (ředitel Divadla Ungelt – pozn. red.) laskavě povolil deset repríz.

Nastudování v Ungeltu jste viděli?

Viděl. Jejich pojetí asi není tak vypjaté jako naše, hrají to prostě jinak, rozhodně je nekopírujeme.

Už tehdy vás napadlo, že hru uvedete?

Vůbec ne. Tehdy jsem si nemyslel, že bychom ji někdy mohli hrát. Jenže potom, když nás zavřeli (covidový lockdown – pozn. red.), už jsme se nudili, a tak nějak vyplynulo, že jsme to začali zkoušet v Teamsech (platforma pro internetovou komunikaci nejmenované nadnárodní technologické korporace – pozn. red.). Šlo to, protože je to pro tři lidi. Hráli jsme si s textem a vůbec jsme nevěděli, jestli to budeme hrát na jevišti, nebo ne. Pak jsme zjistili, že se nám to líbí, že nás to baví, že obsazení je takové, jak jsme si představovali, takže jsme to potom docvičovali na jevišti. Mělo to tu výhodu, že rozbor textu a další věci byly připravené, řešily se jen situace.

Premiéru jste měli 23. srpna. Tohle bylo kolikáté uvedení?
Druhé. Od té doby jsme to nehráli, oprášili jsme to včera

DIVADLO BROD, UHERSKÝ BROD TRHNI SI, OTČE!

ve stanu a místy nám to „spadlo“. Chtělo to pořádnou zkoušku.

Téma je univerzální a živé bez ohledu na dobu. Jaké bylo přijetí na premiéře publikem, které vás zná?

Smáli se více než tady, tady je jiné publikum. Spíš mi vadilo, že ti obyčejní diváci, když padne výraz „hajzl“ nebo „vole“, spustí hurónský smích. Až později jim dochází tragika těch osudů. Myslím, že je to hořká komedie a má odpovídající dopad. Přišla za mnou paní z úřadu, která normálně chodí na komedie, co k nám přivezou profesionální herci. Říkala, že se musela opravdu zamyslet.

Jakou reakci publika byste chtěli vyvolat?

Diváci by prvně neměli rvát smíchy, spíš bychom chtěli vyvolat takový úsměv, který jde přes nějaký smutek.

Jako herci se znáte dlouho a na jevišti v rolích na sebe v téhle hře neustále křičíte, hádáte se. Jak jste to zvládali?

Znám se s paní Lenkou Sasínovou (představitelka sestry/tety Angely – pozn. red.) roky, hrajeme spolu pohádky pro děti. Jsme spjati umělecky i soukromě, a tak mi to nevadilo. „Syn“ (představitel Jasona Tomáš Kreisl – pozn. red.) hrál v našich předchozích dvou hrách, sedlo nám to spolu.“ ■

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Měli to strašně těžký, protože je to dobře napsaná hra, Peter Quilter je výborný dramatik.

Ještě si myslím, že jsou málo konkrétní, moc v tom plavou.

Ten kluk je výbornej, jak zachraňoval věci třeba jako to rozsedlé křeslo, jak šel a nahradil ho židlí. Naprosto pod kontrolou.

Chce to ještě ohrát, premiéru měli nedávno a dopolední čas je prostě vražednej.

Mě to nebavilo od prvního momentu, kdy to začalo, celý jsem to docela protrpěla.

Já nechápu, proč si zvolili tuhle hru, nic mi to neřeklo, vůbec mě to ničím nezaujalo.

Já chci v Divadle BROD hrát.

Jsou to hrozný prasata, takovýho jídla tam, takový škody.

Z psychologického hlediska mi to přišlo moc hezké, ne už tak směšné, viděla jsem tam spíš ty smutné věci.

Občas byly proměny moc rychlé a nevynikla dostatečně psychologie postav.

Pomalejší rozjezd, ale pak to začalo víc šlapat a bavilo mě to. Velice iritující psychologická tragikomedie, v pozitivním smyslu slova.

První laureátkou CENY PAVLA BOŠKA za přínos ochotnickému divadlu s přihlédnutím k formování festivalu FEMAD se stala **Helena Vondrušková**, spoluzakladatelka a aktivní členka Divadelního spolku Vojan Lbice nad Cidlinou.

GRATULUJEME!

